

[Juul.]

Erhvervene til enhver Tid har. Det andet er uden Mening.

Derfor er vor Stilling til det forelagte Lovforslag den, at vi stærkt beklager, at den Politik, der er ført over for Landbrugs-erhvervet, har gjort Lovforslaget paakrævet. Vi maa hævde, at den økonomiske Værdi af den Støtte, der her tænkes ydet, er saa ganske betydningsløs for Landbrugserhvervet i Forhold til Erhvervslivets økonomiske Stilling i det hele taget. Men i Haab om, at Regeringen i en nær Fremtid vil samarbejde med Venstre om en effektiv Løsning af Uligheden i Indtjeningsmulighederne Erhverv og Befolkningsslag imellem, vil Venstre gaa ind i en Realitetsforhandling i et Udvalg om det Forslag, der foreligger her, med Vilje til at faa det bedst mulige ud af det.

Vor endelige Stilling er naturligvis afhængig af, hvilke Hensyn der vil blive vist os under de Forhandlinger, der skal føres i Udvalget.

Hvad Lovforslagets Paragraffer angaar, vil jeg gerne spørge Landbrugsministeren, hvad det er for en Kreds af Landmænd, Ministeren særlig har tænkt paa, at Laanene skulde ydes til. Ifølge Lovforslaget skal Laanene nemlig sikres inden for Ejendommens Panteværdi. Det vil altsaa sige, at de Landmænd, som har Gæld ud over Ejendommens Panteværdi — og det er der desværre en Masse Landmænd, som har, maaske de allerfleste —, vil faa vanskeligere ved at udnytte Lovens Bestemmelser end de, som ikke har Gæld op til Panteværdien. Jeg gaar ud fra, at de vil se deres Fordel ved selv at tage den Sag i deres Haand, idet det i Regelen vil vise sig, at den private Mand uden Statsstøtte kan gøre det Arbejde, der er forbundet med Opførelse af Ensilagebeholdere og andet, betydeligt billigere end Staten, hvis den skal blande sig i det. Jeg mener altsaa, at det vil volde nogen Vanskelighed at finde Landmænd, som kan udnytte Lovforslagets Bestemmelser. Derfor spørger jeg Landbrugsministeren, hvad det er for en Kreds, Ministeren særligt har tænkt paa.

Angaaende §§ 5 og 6 vilde jeg mene, det var mere enkelt og praktisk og lige saa sagligt forsvarligt, om disse Laaneandragender kun skulde behandles og anbefales af de stedlige Landbo- og Husmandsforeningers Planteavlskonsulenter. Skal de ogsaa behandles af Grundforbedringsudvalgene, saa vil det hele tage noget længere Tid, og jeg mener, at det er lige saa sagligt

forsvarligt, at den Sag behandles af de paa-gældende Konsulenter.

Det er nævnt i § 6, at Anlæggene skal staa i et passende Forhold til Ejendommens Størrelse. Dette er et rummeligt Udtryk. Hvis der f. Eks. tænkes paa, at Anlæggene for at kunne godkendes skal være saa store, at den ensilerede Fodermængde paa vedkommende Ejendom kunde svare til Forbruget af Oliiekager Vinteren igennem, vilde jeg mene, det var klogere at godkende selv ret smaa Anlæg i Begyndelsen, saa at Landmændene fik Lejlighed til at gøre Erfaringer og eventuelt senere fik Mulighed for Udvidelse af Anlæggene.

I § 9 er Arbejdsmonopolet indført. Dette ønsker Venstre fjernet. Vi anerkender det rigtige i at forsikre sig mod Arbejdsløshed. Men med den stærke Tilknytning, der efterhaanden er blevet mellem Fagforeninger og Arbejdsløshedskasser, kan det næppe anses for givet, at et Medlemskab i en Arbejdsløshedskasse er den bedste Sikring mod Arbejdsløshed. Der er efterhaanden flere og flere, der indser, at den eneste effektive Sikring mod Arbejdsløshed er den at indstille sig paa, at Arbejdsvilkårene altid maa være afhængige af Erhvervenes Produktions- og Indtjeningsmuligheder. Og de Mennesker, der har den Indstilling, ønsker vi ikke at udelukke fra Arbejdet — tværtimod. Jeg haaber derfor, vi i det kommende Udvalg kan enes om at give fri og lige Adgang til det Arbejde, Samfundet i sin Helhed gennem denne Lov skal yde Støtte til.

Til Slut ønsker jeg at bemærke, at selv om vi nu kan enes om her i Rigsdagen at gennemføre denne Lov, tror jeg ikke, der er Grund til at sætte alt for store Forventninger til Resultaterne. Jeg er ikke sikker paa, at denne Lovgivning opnaar den Succes, som den højtærede Landbrugsminister utrykte Haab om i sin Fremsættelsestale. Og sikkert er det i hvert Fald, at det bliver ikke, som Landbrugsministeren haaber, saaledes, at Landmændene til næste Vinter kan staa med større Beholdninger af Ensilage til Erstatning for Oliiekager. Vi skal nemlig huske paa, at Sagen er ikke klarert med, at der bygges nogle Ensilagebeholdere. Der skal ogsaa avles noget til at fylde i dem. Og da de allerfleste af de dertil egnede Planter kræver et Udlægsaar, før de giver Afrøde, vil Forholdet blive det, at vi ude i Praksis allerførst til Vinteren 1941—42 kan staa parat med større Mængder Ensilage til Erstatning for Oliiekager, selv om der sættes fuld Kraft paa nu til Foraaret. Der-